

Arrest

nr. 276 557 van 26 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het inreisverbod van 18 maart 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2022 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor-het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.03.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een paspoort zonder in- of uitreistempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 24.11.2020 werd op 21.05.2021 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Op 17.11.2021 diende betrokkene een tweede aanvraag in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging, dat een tweede aanvraag geen kans maakte, temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.05.2021 hem op 26.05.2021 werd betekend. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiene geen schorsende werking heeft en dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is' maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en schoonzus, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht en schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van machtsafwending door verwerende partij:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van • de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 18.03.2022) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). . Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEDEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke- keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële- motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en luid als volgt:

“ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [...]”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Artikelen 10 en 11 van de Grondwet handelen over het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Gelijke gevallen moeten gelijk behandeld worden en ongelijke gevallen ongelijk behandelen. Wanneer gelijke gevallen ongelijk worden behandeld is het gelijkheids- en non-discriminatie geschonden.

In casu is de bestreden beslissing van 18/03/2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest # n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 18/03/2022:

- Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten;
- Dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN) de enige optie is daar er geen andere redenen voorhanden zouden zijn om een kortere termijn op te leggen;
- Dat verzoeker misbruik zou maken van de verblijfsprocedure om via een "andere weg" een verblijfsvoordeel te bekomen, dewelke in strijd zou zijn met de finaliteit van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980;

In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd van 3 jaren (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN). Er dient te -worden- vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar (nota bene: de MAXIMALE TERMIJN), werd opgelegd aan verzoeker.

Verwerende partij dient in zijn beslissingen een in concreto-beoordeling te maken en niet uit andere dossiers knippen en plakken in het administratief dossier van verzoeker om tot de bestreden beslissing te komen.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verzoeker in het verleden tot tweemaal toe een bijlage 20 met BGV heeft ontvangen en tegen deze weigeringen geen beroep instelde.

Verzoeker begrijpt niet, waarom het al dan niet in beroep gaan tegen een weigeringsbeslissing thans hem wordt opgeworpen. Immers, in de eerste aanvragen werden argumenten aangehaald die ten gronde steek zouden houden en waarvoor verzoeker nieuwe documenten trachtte bij te brengen.

Verzoeker besloot alsdan geen beroep in te stellen en de gevraagde akten te verzamelen om alsnog een aanvraag in te kunnen dienen en zo eventueel ontbrekende stukken bij te brengen om zijn dossier te vervolledigen.

Wanneer dan verzoeker tracht te voldoen aan deze documenten, en hij hiervoor de nodige documenten tracht te verzamelen, gaat verzoeker dan aanhalen dat verzoeker de verblijfsprocedure zou misbruiken.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelf spreken in casu zelfs van een situatie van machtsafwendings. Verwerende partij speelt als het ware "pingpong" met vreemdelingen, in casu met verzoeker, wanneer zij de vreemdeling doen geloven dat hij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te komen zeggen dat de documenten niet meer worden aanvaard, omdat verwerende partij er nu anders over denkt.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom direct gekozen werd voor de MAXIMUMtermijn van drie jaren, wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet af doende noch proportioneel.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden

beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering- gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 .december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de MAXIMUMtermijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met de argumenten in huidig verzoekschrift inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel, juncto het vertrouwensbeginsel juncto de afwending van macht door verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaren, en zelfs al leest de men de door verwerende partij gegeven uitleg, is deze niet juist en zelfs foutief. Door het opleggen van een inreisverbod, die niet alleen in België gevolgen zal hebben, maar in het hele Schengengebied, hoopt verwerende partij de facto alle verblijfsprocedures van verzoeker te blokkeren, niet alleen in België maar ook in de andere Schengenlanden.

Zo zal verzoeker geen enkele aanvraag met zijn Spaanse schoonzus of Marokkaanse broer kunnen indienen waarmee hij alsnog een procedure kan opstarten, maar dan nog zal hij een weigeringsbeslissing van verwerende partij ontvangen, waarin te lezen valt dat het inreisverbod nog niet opgeheven is of dat verzoeker hiertoe geen aanvraag heeft ingediend en dat de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod vanuit het land van herkomst dient te gebeuren.

De facto wend verwerende partij zijn macht af om verzoeker voor blok te zetten.

Ofwel vernietigd de Raad het inreisverbod, Ofwel dient verzoeker het grondgebied fysiek te verlaten en pas 3 jaar later terug aankomen, Ofwel dient hij de opheffing/opschorting van het inreisverbod te vragen vanuit zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de MAXIMUMtermijn van 3 jaar zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Dat bovendien verzoeker een Spaanse verblijfsgerechtigde schoonzus en Marokkaanse broer met wie hij samenwoont en van wie hij financieel totaal afhankelijk is, hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier,

Verzoeker toont minstens aan dat hij volledig financieel afhankelijk van de EU burger.

Immers, verzoeker is de Marokkaanse schoonbroer van een EU burger (lees: Spaanse schoonzus). Immers, verzoeker was in Marokko financieel afhankelijk zijn Spaanse schoonzus en Marokkaanse broer en maakt zo deel uit van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie is verzoeker volledig financieel afhankelijk van de EU burger.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod voor de MAXIMALE TERMIJN oplegt zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, minstens is de opgelegde termijn disproportioneel is.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod. heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel, onredelijk en zelfs een afwijking van de macht van verwerende partij.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. Er is eveneens een schending van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 10 en 11 van de Grondwet.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet af doende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod betoogt verzoeker dat niet wordt gemotiveerd waarom meteen wordt gekozen voor de maximale termijn van drie jaar. Hij voert aan dat er op *quasi* automatische wijze een inreisverbod opgelegd wordt. De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2022 gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Zo wordt er enerzijds op gewezen dat verzoeker twee keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn Spaanse schoonzus. Verzoeker diende zijn eerste aanvraag in op 24 november 2020. Op 21 mei 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend. Verzoeker diende op 17 november 2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in, in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 18 maart 2022 werd ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede aanvraag zich beperkte tot het verwijzen naar de stukken die hij reeds voorgelegde naar aanleiding van zijn eerste aanvraag gezinshereniging en geactualiseerde stukken neerlegde die geenszins vermogen om tot een andere beoordeling te komen. Verweerder motiveert dat verzoeker ervan op de hoogte was dat zijn tweede aanvraag geen kans maakte en deze aanvraag louter indiende met het oog op een tijdelijk verblijfsrecht. Verzoeker werd immers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van de behandeling van zijn beide aanvragen. Verweerder concludeert dat verzoeker misbruik maakt van de procedure zoals voorzien in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Er blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Hij motiveert wel degelijk waarom *in casu* de maximale termijn van drie jaar overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet werd opgelegd, met name omdat verzoeker tweemaal na elkaar dezelfde aanvraag indiende, hetgeen wordt gekwalificeerd als proceduremisbruik.

Anderzijds wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2021. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker niet in op deze motivering.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing aldus uitdrukkelijk motiveert waarom de duur van het inreisverbod op drie jaar werd vastgesteld. Verzoeker geeft duidelijk aan het niet eens te zijn met de beoordeling van verweerder. Met zijn betoog toont hij echter niet aan dat het oordeel dat verzoeker de procedure gezinshereniging misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, kennelijk onredelijk is of disproportioneel is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk afhankelijk is van zijn broer en zijn Spaanse schoonzus, dient de Raad op te merken dat verzoeker met dit betoog in wezen een grief aanvoert tegen de weigeringsbeslissing van 18 maart 2022. De Raad dient op te merken dat verzoeker een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring indiende tegen deze beslissing, gekend onder het rolnummer 275 305. De Raad verwierp dit beroep bij arrest 275.583 van 28 juli 2022. De Raad ziet niet in op welke manier verzoekers betoog afbreuk doet aan de grondslag van het onderhavige inreisverbod.

In de mate dat verzoeker in zijn eerste middel zich beroept op een schending van zijn familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt deze grief behandeld bij de beoordeling van het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met de schending van het hoorrecht.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoeker een Spaanse verblijfsgerechtigde schoonzus en Marokkaanse broer heeft waarmee hij een duurzame familierelatie heeft en waarvan hij financieel afhankelijk is;

Dit betekent concreet dat verzoeker nog steeds zijn verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 / 47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Spaanse verblijfsgerechtigde schoonzus en Marokkaanse broer. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij' in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar verblijfsgerechtigde Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en zijn Nederlandse neef. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak 0249/13, [http://V/curia.europa.eu/iuris/document/documentPrint.jsf?doclang=NL&text=&pageSize=\(\)&part=I&mode=Ist&docid=I60563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://V/curia.europa.eu/iuris/document/documentPrint.jsf?doclang=NL&text=&pageSize=()&part=I&mode=Ist&docid=I60563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)).*

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een inreisverbod (bijlage 13sexies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

2.4. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM staat het niet ter betwisting dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied en dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privéleven en gezinsleven precair was. Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat verzoeker zich naar eigen inzicht op het grondgebied zou mogen vestigen, zonder aan de verblijfsreglementering te voldoen, louter omwille van het feit dat hij hier familie heeft. Verweerder betoogt dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de betrokkenen ook een leven kan opbouwen en dat uit niets blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zou leiden in hoofde van de Belgische Staat.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT